

(A)ЛУДИРАЊА

Милијана Балетић
понедељак, 6. јун 2016.

ПРОГОЊЕНИ И ПРОГОНИТЕЉИ НА РТВ-У

Пратећи ову жестоку и свеукупну борбу која се води за заштиту „прогоњених“ уредника-новинара на РТВ-у – имам једно осећање које је тешко дефинисати, а најближе је – дубоком гађењу?! Мада с мучнином, упустићу се у бављење овом темом, зашта ми право даје тешко стечени легитимитет који сам добила као неко кога, управо ти „прогоњени“ – деценијама политички прогоне?!

Гледам ових дана битку коју воде за своја права „прогоњени“ новинари-уредници са РТВ-а?! Скупили се, што прогоњени што помагачи, од Вељановског преко Динка Грухоњића, Теофила Панчића..., што директно на барикаде што преко екрана и штампе – витлају исписаним паролама, грме са мегафона и осталих помагала, о „политичком прогону“ новинара – све го, мени добро познат, „независни“ кадар којег сам тешко осетила на својој кожи још од 90-тих – па до данашњих дана?! Замислите колико то само може бити безкрупозно када они мирно прођу поред мене на истим вратима РТВ-а и, испред, стану пред пристигле камере пријатељских им медија и загрме како су они политички прогоњени?! Посматрајући их овако све на гомили, имам једно осећање које је тешко дефинисати, а најближе је – дубоком гађењу?! Да се бавим овом темом, право ми даје тешко стечени легитимитет који сам добила као неко кога, управо ти „прогоњени“ – деценијама политички прогоне?!

Који су се ту – све „независни“ ликови – позиционирани на највишим местима и са највећим платама, за ових 26 година смењивали преко мојих леђа и са којом све разиграном маштом (не)дела им?! Један од тих „бисера“ : Теофил Панчић – ни 15 дана након петоктобарске им победе, дословце је закукао на ТВ Панчеву: „Нама дефинитивно неће бити боље све док Милијану Балетић не стрпамо иза хашких решетака“?! „Независни“ су ме чак, заједно са замеником тужиоца за ратне злочине Србије Бруном Векарићем, 2011. ставила у своју тужбу – књигу под насловом „Речи и недела“?! Тамо сам се обрела, као један од новинара „злочинаца“ које треба процесуирати због хушкања „на ратни злочин и геноцид“ и унапред добила „пресуду“ да сам – „симбол ратнохушкачког новинарства“?! Моје право да радим као новинар – пало је у њихове шаке – да они о томе одлучују, уз иживљавање, блаћење, етикете, понижавање, политички прогон и – забрану рада?! Ишли су чак дотле да су ме – као „срамоту новинарске професије“ – избацили из Удружења новинара Србије“?! Уз уважавање појединаца који се налазе тамо – већу ми част нису могли указати! Бити са њима и у њиховој милости – има ли ишта срамније од тога?!

Мој једини и неопростиви грех је што сам износила истину о страдању Срба, којој сам као новинар била сведок и од које не одустајем, и што сам са необоривом аргументацијом обрађивала новинарске теме, а што се не уклапа у њихову пропаганду о томе ко мора бити злочинац, а ко жртва?! Сваку изговорену истину о страдању или очувању интереса српскога народа, проглашавали су за кршење људских права, ксенофобију, ратно хушкање, неонацизам, шовинизам, угроженост свих осталих, покушавајући да се „остали“ заштите, а ућуткају Срби?!

Црпећи своју моћ из моћи газда, они су скоро тридесет година божанства у Србији с дебелим џеповима у фотелјама, самопроглашена јединица мере за одређивање „квалитета“ и подобности – ко може, а ко не да буде и ради као новинар?! Ведре и облаче у српском новинарству, раде где хоће, добијају плату колику хоће, бенефиције, звања, каче медаље једни другима за изузетност, храброст, независност... – каче им и газде о савијени врат пред њима – награђујући их за успешно обављање задатка над Србима?! Уљуљкани у вишедеценијско добро које их је снашло на основу одрађивања пропагандистичких (не)дела над српском државом и народом – потпуно уживљени у додељену им улогу врхунског и недодирљивог новинарског височанства под овим небом, пред којима покорно и са осећајем кривице треба да клече, траже опроштај и помиловање – сви новинари који се не налазе на платном списку њихових газда?! Њихов срамни задатак да пропагандом сахране истину, разапну Србе, наметну им осећај кривице и прогласе их кривцима, како би „оправдано“ – без казне – могла да се черупа њихова територија, пљачка имовина, обесправљује, убија и прогони народ – одрадили су до перфекције!

Две основне паролe њихове владавине, које истичу у слушавању народа, јесу борба за „демократију“ и „независно новинарство“, а против „зависног“ Милошевићевог новинарства, који је смењивао те „љуте и независне“ новинаре?! Како онда на мене не примените бар један метод, с обзиром на то да ме је Милошевић склонио с екрана још 1994. приморан да прави уступке захтеву тадашњег специјалног изасланика УН Тадеуша Мазовјецког, који је преко Савета безбедности УН захтевао моју смену?! Међу смењенима под Милошевићем нема побуне због те смене, јер су моју смену тражиле њихове газде – као што су те исте газде њих инсталирале у српско новинарство?! Наравно да их жестоко боле Милошевићеве „смене“, којима се (како видимо узалудно) борио да спречи логистичку пропагандно-окупациону песницу одрађивану под велом „независног новинарства“?! Зато су те „смене“ – „диктатура“, којом машу и успешно штите своју срамну работу већ деценијама?! Под етикетом „ратног хушкача“ и „Милошевићеве машинерије зла“, коју су ми залепили како би им била загарантована победа, њима, не само да је било дозвољено – већ пожељно да врше хајку и прогон – чак очекујући награду, уместо казну – за то непочинство?!

Када сам, након петookтобарске демократије, отказом отерана на улицу из тадашњег РТС-а ТВ Нови Сад и после 9 година судском одлуком 2009. враћена на посао у РТВ, за ових 7 година нада мном су се иживљавале две руководеће гарнитуре „независних“ новинара! Дочекала ме је прва у лику Љубише Николина – директно постављеног из кабинета Ненада Чанка! Који су ту све још били ликови и помагачи(?!), попут Блажа Поповића, Данице Ненин, Ђуре Мрђе, који је просто уживао у додељеном му задатку иживљавања?! Тадашњи генерални директора РТВ-а Блажо Поповић ту фотелју је заслужио тек након што се учланио у „новинарско“ удружење Динка Грухоњића и у име што дубљег ректалног приступа и захвалности, чим је сео на престо – истог дана је усређио Србију приказавши јој – Динка као важног госта?!

Од 2011. моја судбина бачена је у руке новог руководећег „независног“ новинарског кадра, пристиглог са љуте Сорошеве ТВ Б 92, након што је та кућа променила газду! У луксузним службеним аутомобилима, на високој ноzi, са уговореним астрономским платама – наказана божанства у лику Санде Савић, Игора Божића, Вање Крањц, Кларе Крањец, Задрепка, Данице Вученић, Слободана Арежине..., запосели су руковођење у РТВ-у... – е, из ових гарнитура, они који у међувремену нису нашли боље ухлебије – данас кукају због „политичког прогона“ над њима?!

Након, малтене, физичког малтретирања, утеривања страха, иживљавања, вређања, претњи, саслушавања, забране рада, позивања свих „независних“ да сложено ударе пером и микрофоном на мене „ратног хушкача“, како би ме опет отерали с посла – годину дана након што ме суд вратио, 2010. покренула сам против РТВ-а поступак за мобинг, како бих спречила поновно избацавање на улици?! Ту су саслушавани сви „независни“ руководиоци и уредници – од Љубише Николина до Слободана Арежине – а суд и мобинг нада мном – још траје?! Када је директор програма РТВ-а Арежина саслушаван, на питање судије како је могуће да сам запослена као новинар у РТВ-у, а да ми не дају да радим(?) – овај „прогоњени“ и „независни“ лик дословце је у записник изјавио: **„Она не може да ради јер се њен политички став не уклапа у став Програмског савета“?!**

Мада имам дубоки осећај отпора и гађења приликом помињања свих ових „независних новинарских“ војника – од председника новинарских удружења до појединаца – како бих кроз пример и аргументе донекле показала шта је суштина онога што се одвија под причом о „прогону“ над њима, морам изнети и неке податке о појединима од њих, које, иначе, зна цела РТВ, јер тешко да овде могу стати сви они и све о њима, под чијом песницом издржавам казну и чији рукопис добро познајем?!

Откад су нас усрећили доласком „независног“ Слободана Арежине, сваки дан је по њега у Београд ишао специјални луксузни ауто, довозио га у Нови Сад и враћао за Београд?! Додуше, сви који су нам у том пакету 2011. пристигли, имали су тај дипломатски третман довожења и одвожења?! Прво је постављен за директора и главног и одговорног уредника ТВ Нови Сад, а убрзо догурао до директора програма целе РТВ, где је себи за плату доделио коефицијент 13! Да бисте знали шта значе коефицијенти и колико је то новаца, помножите их са вредношћу бода који износи 16.368 дин! Као што му и фотељи приличи, он је одабирао и склапао уговоре са независним продукцијама које су се емитовале на РТВ-у! Једна од таквих је и независна продукција и ухлебљење Марине Фратуцан! Он је и главни иницијатор прављења серије „Вере и завере“ која је коштала РТВ – колико?! – нико не зна?! Његов пројекат је и „На два мора“, у летњој шеми на линији Будва-Нови Сад, а да РТВ за ту пропаганду црногорског туризма није касирала ни жуту банку – ко је?! – ни то се не зна?!

Из тог пакета са Б 92 је и „побуњена“ Вања Крањц?! За њу су измислили радно место директорке продукције, које дотад није постојало, а Бога ми и измишљену плату – са коефицијентом 12?! Дошла нам је са места најобичнијег организатора са Б 92, а колико је РТВ под њом организована, о томе хаосу најбоље сведоче они који праве програм – сви које је ставила под своју команду – од новинара до реализатора?! Она има чак четири помоћника, а један од њих је и бивши генерални директор Блажо Поповић чији су „савети“ процењени на коефицијент 10?! „Прогоњени“ Блажо је од ових „прогоњених“ руководилаца РТВ-а добио и дозволу да може радити 2 емисије у другој кући – на Н1! Ово помињем због тога што сам, када ме је суд вратио на посао 2009. од тадашњег генералног директора РТВ-а Блажа тражила да, ако ми већ не дају да радим на РТВ-у,

тамо где сам запослена, да ми макар дозволе да радим на некој другој ТВ, на шта ми је директор Блажо дословце рекао: „Да – па да тамо лајеш шта ти хоћеш“?! Шта Блажо „лаје“ на Н1 – не знам – углавном, снимак разговора о „забрани мога лајања“ – још увек чувам!

И Клара Крањец нам је пристигла са места најобичнијег новинара на Б 92, да би је поставили, вероват ми нећете, за главног и одговорног уредника програма на српском језику Радио Новог Сада – Клара је Богом дана за српски?! Под њеном диригентском палицом Радио Нови Сад је пао на 14. место по слушаности у Војводини?! А ја се сећам кад је, за време оног некадашњег „зависног“ новинарства, бележио слушаност преко 1.890.000 људи (централна информативна емисија)! Под „стручњаком“ Кларом, централну информативну емисију, неким данима, слуша „чак“ око 900 људи?! – а највише до 3.000?! Кларин коефицијент је за ову „слушаност“ 8 или 9 – не знам тачно! Међутим, Кларине способности су толике да је за њу једно радно место мало?! Она је у Радију покривала и фотељу в.д. главног и одговорног уредника Мањинских редакција, што носи чак нешто већи коефицијент од претходног?! Ту није крај потребама за Клариним способностима! Она је вастављена и на место гл. и одг. уредника интернет радија („Омладински радио“)! Запослени га у шали зову „нула радио“ – због броја слушалаца!

Ту нам је и Светлана Божић Крајинчанић, позната и као супруга Игорa Божића! Овде просто не знам ко је од њих двоје независније и образованије новинарско име?! Ево неколико запањујућих података којима располаже РТВ, о овом брачном тандему?! Светлана је постављена за шефа дописништва РТВ-а из Београда, а да званично то дописништво не постоји, већ се по уговору обавља са „Нина медијом“! Док је њен супруг Игор Божић, пре него што је отишао за извршног продуцента на Н1, био директор програма РТВ-а пре Арежине, и то, вероват ми нећете, са високим образовањем – завршене занатске школе за оптичара, дотле нам је његова супруга Светлана, шеф дописништва са завршеном школом за трговца?! Ова два имена сад у две телевизије распоређена, здушно помажу једно другоме?! Са екрана Н1 „прогоњени“ новинари РТВ-а имају толику подршку и толико им посвећених емисија, да сам се чак и ја појавила на Н1 захваљујући томе?! Приказаше ме као претњу „независном“ новинарству и упозорење свима, како никоме не би пало на памет да се дрзне и „Милошевићеву машинерију мрака“ ископа „однекуд“ и пусти на екран да ради?! Господо – не секирајте се?! Када мене будете видели на екрану, то ће бити знак да је прошла окупација Србије?! А далеко је Србија од тога?!

Овде је незаобилазна и Марина Фратуцан са својом приватном продукцијом и емисијом „Радар“ за коју недељно ангажује комплет капацитете РТВ-а, уз 10 запослених који је опслужују?! Она чак прима дневнице сваки пут кад иде на терен иако није запослена на РТВ-у, и месечну плату од равно 120.000 динара – док су моја понижавајућа примања – 42.841 динар?! Мада, да законски могу, због факултета и стажа који имам – дали би они мени и мање?! Према сведочењу ангажованог сниматеља са РТВ-а, који је за Фратуцанку снимао емисију по „независноме Косову“ – сви чланови њене екипе добили су тамо коверат са по 60.000 динара?! Мало – за толики учинак?!

Фратуцанка није само на екрану, она нам је и професор за прављење новинара и то – на државном факултету у Новом Саду?! Она ту своју научно-предавачку праксу обавља, а да при томе има само завршен неки факултет и ништа више?! По подацима у РТВ-у, њена професура – да чудо буде веће – започета је, а да факултет није ни имала – сад га има?! Уосталом – зар је то неки проблем имати данас факултет у Србији?!

Фратуцанка, поред тога што нам отвара очи преко малог екрана, има и задатак да нам фабрикује будуће новинарске „отвараче очију“?! Додуше, није једини професор те врсте тамо – ту је, између осталих, и Динко Грухоњић?! Њихови кадрови имају директну проходност запошљавања на РТВ-у?! Од 2009. када ме је суд вратио на посао – у РТВ-у је било 1050 запослених, а данас 1356, плус још 180 „њихових“ које су хонорарно ангажовали?!

Њена професура нашла је у овом тексту место и због метода „едукације“ које користи у прављењу новинарских кадрова?! Према сведочењу ћерке мојих кућних пријатеља, а њене студенткиње (Т.Н.), професорка Фратуцанка, пред постројеним студентима гурне у пројектор наснимљене прилоге које сам ја, док ми они нису одузели право, радила, а онда, након што то одгледају, у драматичној пози, подигнутог прста увис, понови више пута: „Колеге – овако никад!!!“

Господе драги – шта рећи за овај информбировски смишљени и затворени „новинарски“ круг у којем су они и новинари и творци новинарских кадрова – својих наследника, којима заузимају сваки промил новинарског простора из којег су избачени сви они који нису изашли испод њиховога чекића?! Овим гебелсовским рецептом направљени новинари за овдашњу и будућу Србију, имају задатак да, када им „учитељи“ више не буду могли, преко својих војника медијски држе под казном – борбу за истину и истину о страдању Срба, која се – не опрашта?!

На крају – шта рећи?! Ово је само врх леденог брега ове срамне скупине – којој је, од када је Србима у бившој заједничкој држави пукла погибија – упала секира у мед?!